

Frank verzekerde, dat hier niets tegen was.

„En als u een vogelverschrikster teekenen moet, kan u van mij gebruik maken,” zeide Jans grijnslachend.

Na dezen dag kwam Frank dagelijks bij de meisjes; als zij op het strand zaten, maakte hij zijn schetsen; hij sprak over allerlei onderwerpen, droevige en ernstige, vroolijke en onbeduidende; altijd bestudeerde hij dan Rose-Marie's wisselende uitdrukkingen, maar hij werkte nog niet; alle dagen kwam hij ontevreden t'huis.

„Er is niets met dat kind te beginnen,” sprak hij tot zijn oom. „Geen expressie houdt ze vast, die ziel heeft zoo'n haast zich uit te storten, dat het niet mogelijk is voor potlood of penseel haar te volgen. Maar ik geef den strijd niet op!”

„Alles goed en wel, Frank! maar laat de mensch den artist geen poetsen spelen, want dat verdraag ik niet. Die kinderen zijn nu onder mijn bescherming.”

„Wees gerust, oom! De mensch is heel dood in mij als hij ten minste ooit geleefd heeft.”

„Praatjes!”

„U gelooft me niet! en 't is toch zoo! 't Is het werk, dat mij pakt, dat mij niet loslaat. Ik geloof, dat ik op 't spoor ben van een nieuwe manier. Zij moet me dat leeren; ik had de geheele wereld kunnen rondreizen en niet dat vinden, wat het toeval mij in den stoomtram voor de voeten werpt. Het vibreeren van zulk een physionomie weergeven, dat is iets noch nec da gewesen.”

„En krijg je het al!”

„Nog niet, maar 't zal wel komen!”

„Haast je dan wat, want hun tijd schiet op; in Amsterdam zal je de kennismaking wel niet kunnen voortzetten.”

De meisjes kwamen een enkelen keer bij den dokter; juffrouw Bol kon haar antipathie tegen die kale mamsellen wel nog niet geheel overwinnen, maar behandelde hen met zekere neerbuigende beleefdheid, die een weinig te overdreven was om welgemeend te zijn.

Rose-Marie was er gaarne; gewoonlijk bracht zij bloemen mee of grassen; het eenvoudigste wist zij nog zoo te schikken, dat het een bevalligen, sierlijken indruk maakte; er ging als het ware een tooverkracht van haar vingers uit, die aan alles wat zij aanraakte poëzie en schoonheid mededeelde.

Wanneer de dokter t'huis kwam en zijn woonkamer betrad, wist hij altijd wanneer Rose-Marie er geweest was; een zeker, ik weet niet wat, scheen de kamer te vervullen, en er een andere atmosfeer in gebracht te hebben.

Juffrouw Bol kon dan wel pruttelen over den rommel, die de „fransche madame”, — hoe zij aan dat fransche kwam begreep niemand, — er in gemaakt had, maar er iets aan veranderen dat durfde zij niet; de dokter had het streng verboden.

Trof hij het meisje aan, dan liet hij haar praten, en wist niet wat hij dan